

CERKVENI GLASBENIK.

Organ Cecilijinega društva v Ljubljani.

Izhaja po enkrat na mesec in velja za celo leto z muzikalno prilogo vred 2 gold.,
za ude Cecilijinega društva in za cerkve ljubljanske škofije 1 gold. 50 kr.

Vredništvo in upravnništvo je v hiši „Katoliškega društva rokodelskih pomočnikov“,
Poljske ulice št. 10.

Sveti zbor za obrede (S. R. C.) je v rednih sejah dné 7. in 12. junija 1894 po temeljitnem razgovoru potrdil naslednji

pravilnik za cerkveno glasbo.

I. Del.

Splošnja pravila o glasbi, ki naj se rabi pri cerkvenih opravilih.

1. točka. — Vsaka glasbena skladba prešinjena z duhom svetega opravila, kateremu služi, verne k pobožnosti gane, ako se pobožno ujema s pomenom obreda in besed, in je zato vredna hiše Božje.

2. točka. — Tako je gregorijansko petje, ki je Cerkev smatra pravo svojo lastnino in je toraj edino vsprejema v liturgične, od nje potrjene knjige.

3. točka. — Bodi si polifonno, ali tudi kromatično petje more se strinjati s svetimi opravili, da ima le zgorej navedene lastnosti.

4. točka. — V polifonnem zlogu pripoznana je za najvrednejšo hiše Božje glasba Pierluigi-ja iz Palestrine ter dobrih posnemalcev njegovih; tudi se gledé kromatične glasbe pripozna za vredno službe Božje ona, katero so do denasnjih dni izročevali priznani mojstri raznih italijanskih in zunanjih šol in zlasti oni rimski mojstri, katerih skladbe je pristojna oblast večkrat pohvalila kot resnično cerkvene.

5. točka. — Ker je dovolj znano, da more skladba, celò najboljša polifonnega zloga, vsled slabega izvoda nedostojna postati, treba v takem slučaju pri strogo liturgičnih opravilih se poslužiti gregorijanskega petja.

6. točka. — Z orglami spremljevana glasba mora sploh ustrezati vezanemu, harmoničnemu ter resnobačnemu značaju tega instrumenta. Instrumentalno spremljevanje naj petje skromno podpira in nikar naj ga ne zadržuje. Pri predigrah in medigrah naj orgle kakor tudi instrumenti vedno ohranijo sveti značaj, primeren duhu opravila.

7. točka. — Pri spevih med slovesnimi, strogo liturgičnimi opravili bodi jezik obredu lastni; na prosto voljo izbrani teksti (testi *ad libitum*) se jemlje iz sv. pisma, officija ali iz himnov in molitev, potrjenih od Cerkve.

8. točka. — Pri drugih opravilih more se rabiti domači jezik; jemljó pa naj se besede iz pobožnih in potrjenih spisov.

9. točka. — Strogo prepovedana je v cerkvi vsaka posvetna pevska ali instrumentalna glasba, zlasti ako je navdihnjena od gledališćinih motivov, varijacij in reminiscenc.

10. točka. — Da se ohrani spošćovanje, pristojno liturgićnim besedam, ter da se zapreći predolgo trajanje svetega opravila, prepovedano je vsako petje, pri katerem se nahajajo, će tudi v najmanjši meri, izpušćene ali brez-miselno prestavljene, ali nepristojno ponavljane besede.

11. točka. — Prepovedano je trgati na popolnem loćene kosce one dele reka, kateri so tesno med sabo zvezani.

12. točka. — Improvizovanje ali fantazovanje na orglah prepovedano je vsakteremu, ki ga primerno zvršiti ne zna t. j. ki ga tako ne razumć, da bi se oziral na pravila glasbene umetnosti, pa tudi na pobožnost in zbranost vernikov.

II. Del.

Navod, kako naj bi se pospešćevalo ućenje cerkvene glasbe in odstranile zlorabe.

I. Ker je cerkvena glasba del liturgije, priporoća se vis. ćć. škofom, da obraćajo nanjo posebno skrb ter porabijo priliko, dati o nji primerne propise v dijecezanskih in pokrajinskih zborih, toda vselej soglasne s tem pravilnikom. Sodelovati je lajikom dovoljeno pod nadzorstvom in zavisnostjo od dotićnih škofov. Društva se ne smejo snovati, niti shodi prirejati brez izrecnega privoljenja cerkvene oblasti, katera je za škofijo škof, za pokrajino metropolit s svojimi sufragani. Ćasniki za cerkveno glasbo se ne smejo na svitlo dajati brez škofovega *imprimatur*. Popolnem je prepovedana kakoršna koli razprava o toćkah tega pravilnika. Dovoljena je o drugih tvarinah tiććotih se cerkvene glasbe, ako se 1.) spolnujejo zapovedi kršćanske ljubezni in 2.) se nikdo drugim ne postavi mojstra in sodnika.

II. Visoko ćastiti škofje bodo strogo zahtevali, da bodo kleriki spolnovali svojo dolžnost ućiti se koral, zlasti kakoršen se nahaja v knjigah potrjenih od sv. Stola. Kar se tićć drugih vrst glasbe, zlasti orgljanja, klerikom ne bodo nakladali dolžnosti, da jih ne bodo odvraćali od resnejših studij, na katere se morajo posebno ozirati. Ako so pa kateri izmed njih že podućeni v ti stroki prouka, ali kažćejo zanjó posebno nadarjenost, morejo jim dovoliti, da se v nji spopolnejo.

III. Visoko ćastiti škofje naj dobro pazijo, da njihovi župniki in cerkveni predstojniki ne dovoljujejo glasbenih predavanj, nasprotnih propisom tega pravilnika; po svojem razsodu smejo se tudi poslužití kanonićnih kazni zoper nepokorneže.

IV. Z razglašanjem tega pravilnika ter z njegovim priobććevanjem do vis. ćastitih škofov Italije razveljavljen je vsakoršni prejšnji razglas o istem predmetu.

Njih Svetost papež Leon XIII. je vsled sporočila podpisanega kardinal-prefekta sv. zbora za obrede blagovolil potrditi in zapovedati zgornji pravilnik v vsih njegovih delih ter ukazati, da se razglasi, dné 6. julija 1894.

L. + S.

Kajetan Aloisi-Masella,
kardinal-prefekt.

Alojzij Tripepi, tajnik.

Spomini na 14. občni zbor cecilijanskega društva v Rezu.

Piše F. F.

(Dalje.)

Popoludne ob 5. hiteli smo drugič v stolno cerkev, kjer se je imel proslavljati spomin Palestrine in Orlanda z njunimi skladbami. Prostrana stolnica je bila skoro natlačena s poslušalci; in ni čuda, saj ravno ta cerkveni koncert je privabil največ tujcev v Rezen. Za ta dan združili so se vsi regensburški kori v en sam zbor; bilo je okoli 80 pevcev, mož in dečkov, kateri so stali pred velikim altarjem na epistelski strani. Vodila sta petje dr. Haberl in Haller, in sicer prvi je dirigoval Orlandove, drugi pa Palestrinine skladbe. Na programu je bilo 12 skladb, 6 Palestrininih in 6 Lassovih. Po kratki predigri na orglah pričeli so s 3glasno Palestrinino skladbo „Jesu rex admirabilis“, katero so peli sami dečki (dva soprana in alt). Priprosta, nežna skladbica se je kaj lepo glasila iz čistih otroških grl. Druga točka je bil 4glasni Palestrinin motet „Exaudi Domine“, jako vzvišena polifonna skladba. Zlasti krasna je bila na to 5glasna Palestrinina skladba „O admirabile commercium“, katero so peveci peli posebno nežno in pobožno. Naslednje tri skladbe so bile Orlandove: „Adoramus te Christe“, resna kompozicija za tri soprane; 4glasni „Jubilare Deo“, duhovita skladba, polna življenja; in 5glasni „Credo“, s katerim se je Orlando skazal posebnega mojstra zlasti radi veličastne harmonije. Ena najlepših točk bila je pač naslednja 6glasna Palestrinina lamentacija „Incipit oratio Jeremiae“. Kako lepo se izraža v tej kompoziciji milo žalovanje združeno z udanosljo v voljo božjo! Posebno pretresljiv je bil veličastni sklep „Jerusalem, Jerusalem convertere“, kateri je moral gotovo vsakega ganiti. Na enako stopinjo dovršenosti stavimo lahko tudi naslednjo 6glasno Orlandovo skladbo „In monte Oliveti“. Vsekako moramo to skladbo prištevati najboljšim, kar smo jih slišali v Rezu. Silno mogočen vtis napravila sta na poslušalce naslednja 8glasna moteta: „Surge illuminare Jerusalem“ (Palestrinin) in „Tui sunt coeli“ (Orlandov), zlasti poslednji z nedosegljivim, veličastnim sklepom „praeparatio sedis tuae“. Tudi 12glasna Palestrinina „Salve Regina“ se je kaj milo glasila. Vglasbena je za tri zборе. Zanimivo je, da se je bil tretji zbor izgubil, a da ga je Haller — katerega je nekdo imenoval Palestrino 19. stoletja — tako spretno nadomestil, da se njegovo delo nič ne razloči od drugih dveh Palestrininih zborov. Zadnja točka je bil 12glasni Orlandov „Laudate Dominum“, impozantna

skladba za dva zbora, katera se je posebno veličastno razlegala po prostornem domu. — S tem je bil cerkveni koncert zaključen; trajal je dve uri, a je le prehitro minul. Dasi so strogi kritiki našli tu in tam kake pomanjkljivosti, vendar — splošno rečeno — bilo je petje izvrstno in marsikdo je moral priznati, da kaj takega še ni slišal. Ako primerjamo Palestrinine in Orlandove skladbe, ni lahko odločite se, komu bi dali prednost. Kakor je bilo slišati in brati, je Orlando poslušalcem bolj ugajal nego Palestrina, narhitreje radi tega, ker v harmoniji res presega Orlando svojega sovrstnika in se nam po svojem čutenju in izražanju dozdeva sploh bliže, kakor Palestrina. Palestrina je v svojih skladbah bolj miren in nežen, Orlando pa bolj ognjevit in dramatičen, in ravno zato ugajajo ljudstvu bolj njegove skladbe. Vendar jaz bi se ne mogel lahko odločiti, da bi ravno njega postavil na prvo mesto.

Ta cerkvenoglasbena produkcija zdi se mi velikega pomena, kajti marsikdo je tu prvič slišal, kako vzvišene skladbe so nam vstvarili zaničevani stari mojstri; marsikomu je še le ta koncert vcepil spoštovanje do „starih“. Marsikdo pa se je pri tej priložnosti tudi lahko učil, kako je treba predavati take skladbe. Zato mislim, da ona produkcija ne bode ostala brez sadu, ampak da bodo mnogi posnemali vrle Regensburžane ter se polagoma tudi lotili Palestrine in Orlanda, seveda, kjer dopuščajo to moči.

Na večer istega dne zbrali smo se zopet v Erhardovi dvorani, kjer smo imeli nov dušni užitek. Predavali so namreč oratorij „sv. Cecilija“. Besede temu krasnemu oratoriju je zložil pesnik Fr. Bonn, kateri je nedavno umrl; a uglasbil ga je M. Haller za šole, mešan zbor in klavir. V tej skladbi pokazal se je Haller zopet pravega mojstra. Ker je sam dirigoval svoj umotvor, žel je isti večer obilo priznanja in zaslužene hvale. Kako ljubko so se glasili posamezni soli, dueti in terceti, kako veličastno je donel zlasti sklepni zbor! Zares, taka posvetna glasba blaži srce! Pri tej priložnosti slišal sem v Reznu prvič in zadnjič ženske glasove; ugajali so mi, le tu pa tam zdelo se mi je petje nekoliko preveč prisiljeno ali „afektirano“. Splošni vtis pa je bil jako ugoden in zadovoljni smo se v pozni noči razšli vsak na svoje stanovanje.

Drugi dan — 9. avgusta — je bila v stolnici že ob 7. uri zjutraj peta sv. maša s procesijo, kakersno obhajajo v regensburškem domu vsak četrtek. Pevski zbor ni bil tako mnogoštevilen, kakor prejšnji dan. Peli pa so pod Engelhartovim vodstvom 4 glasno Orlandovo mašo „Puisque j' ai perdu“, katero je pred nekaterimi leti uredil in izdal briksenški stolni kapelnik J. Mitterer. Ta maša je kaj veličastna, originalna skladba, polna življenja in ognja; je pa tudi težavna in zahteva precejšnjo moč in vztrajnost. Od začetka je bila opazovati pri pevcih — zlasti pri sopranih — nekaka utrujenost in bati se je bilo, da bodo deški glasovi opešali pri tolikem trudu in naporu. Ali ta bojazen je bila prazna, kajti čim dalje so peli, tem večja je bila navdušenost med pevci, tem čistejši so bili glasovi. Spremenljive speve so peli koralno, izvzemši 5 glasni Palestrinin ofertorij „Diffusa est gratia“, kateri se je glasil jako mило in nežno. Procesije s svetim Rešnjim Telesom so se udeležili tudi pevci v koreteljih, kar je ptujce zelo vzpodbujalo k pobožnosti. Tu se je videlo, da so stolni pevci v resnici služabniki sv. cerkve,

kakor bi moralo to povsod biti. Peli so med obhodom 4 glasni F. Molitorjev „Pange lingua“, priprosto, a cerkve dostojno skladbo. Po procesiji pa so peli 6 glasni Mittererjev „Tantum ergo“, ter so tako s to veličastno kompozicijo zaključili vzpodbudno pobožnost.

Ob 9. uri smo se zbrali v prostorni dominikanski cerkvi, kjer je stolni korar in učitelj na cerkvenoglasbeni šoli, Dr. Jakob, z asistenco slovesno črno mašo za umrle ude cecilijanskega društva. Tudi ta gotiška cerkev je kaj veličastna stavba, okrašena z novimi lepimi altarji; le škoda, da nima tudi boljših orgel, kajti sedanje so že zelo stare in se niso glasile posebno čisto. Tu je nastopil zopet združeno pevski zbor, katerega je vodil M. Mayer, dirigent pri sv. Emeranu. Peli so dovršeno J. Schildknechtov „Requiem“ za 4 glasni mešani zbor in orgle. Ta skladba je sicer izvrstno delo, posebno „Agnus Dei“ je poslušalcem zelo ugajal; vendar na nekaterih mestih, zlasti v ofertoriji, se dozdeva, da je skladatelj premalo izrazil žalostni značaj črne maše. Graduale in tractus so pravilno recitovali. Hallerjev „Dies irae“ je jako ginljiva skladba, katero so pevci peli s pravim občutkom. Spremljevali so petje s trombami; vendar bi morda bolje bilo, da bi opustili spremljevanje, ker ni bilo posebno izvrstno. Velik vtis je napravil na poslušalce tudi 6 glasni Thielenov „Libera“, s katerim se je končala dopoldanska produkcija.

(Konec prih.)

D o p i s i.

Iz Idrije. (Izvestje „Glasbene Matice“.) Letos je izdala „Glasbena Matica“ v Ljubljani v prvič tiskano izvestje o svojem 22 letnem društvenem, 12 letnem šolskem in pevskega zbora 4 letnem delovanji. To izvestje prvo te vrste, je gotovo najlepši proizvod slovenske literature; to je za vso Slovenijo častna knjiga, s katero se zamore ponášati pred vsemi sosednimi narodi. Ne da se izvestje lahko iz rok položiti, dokler ni prebrana zadnja vrsta; toliko zanimive tvarine podaja na 56 straneh, da se je treba čuditi. Ne samo učenci in učenke „Glasbene Matice“ so se razveselili tega izborno urejenega poročila; sploh vsakdo, ki se za glasbo le količkaj zanima, je v njem našel gradiva, katerega se je moral veseliti. Ne časa, ne prostora ni tu, da bi vso bogato vsebino „Izvestja“ natančno prereševali, le en nauk izmed mnogo drugih, katere nam podaja, si hočemo od bližje ogledati, in ta je: sviranje na glasbene instrumente ni igrača, temveč težavno učenje.

Ni je lepše reči pod milim solncem, kakor poslušati sviratelja, ki iz orgel, klavirja ali gosli izvablja glasove, ki napajajo dušo poslušalčevu z nepopisljivo radostjo; toda skoraj da nepopisljiv je tudi trud, katerega je imel sviratelj, predno se je naučil toliko, da sedaj sebe in druge razveseljuje z divnimi harmonijami. Kar za vsako učenje, velja prav posebno za učenje na glasbene instrumente: mnogo jih prične, le malo jih vstraja, in redko kdo dovrši pouk v glasbi. Glasbena Matica poučevala je v igri na klavir 133 učencev v VIII razredih, in 25 učencev v igri na gosli v VI razredih. V prvih treh nižjih razredih poučevalo se je 90 gojencev v igri na klavir, v petih višjih razredih samo 43 gojencev; razun tega je število učenk veliko večje kakor število učencev; v igri na gosli je bilo v prvih treh razredih 23 učencev, v zadnjih treh pa 2; prav za prav pa se letos v V. in VI. razredu ni poučevalo, ker ni bilo nobenega učenca. Amor noster musica, je peval stari Kranjec J. Gallus, res najlepša izmed vseh umetelnosti je glasba — a tudi najtežavnejša je, kakor razvidimo iz navedenih števil; tri leta učenec še strpi, a ko vidi, da le počasi napreduje — zmanjka mu potrpežljivosti, in vse popusti. Ni je za mladeniča rudečih lic, brzih nog hujše reči, kakor sedeti pri klavirju in vaditi se cele ure; puste étude

in enolične škele pač nimajo one privlačne sile kakor prosta, v pomladnem cvetju prekrasna narava.

So ljudje, ki mislijo, da se oni, ki imajo mnogo talenta za glasbo, kar brez vsakega truda popnó do dovršenosti, — a motijo se zelo, tudi taki se morajo zelo truditi. Slavni skladatelj Robert Schumann pisal je, kakor sam pravi, že v svojem 11. letu, brez kakega navodila orkestralna dela; toda šele v svojem 20. letu dobil je temeljiti pouk v igri na klavir; igral je le étude, te pa s toliko energijo, da mu je ohromel najprvo srednji prst desne roke. A ker le ni odjenjal, in se, zaprt po cele tedne v sobi, še vedno dalje uril, ohromela mu je vsa desna roka, da niti več igrati ni mogel. — Jožef Haydn bil je že skladatelj, ko se je seznanil z učiteljem glasbe, ostrim Lahom, Nikolo Porpora. Postal je njegov učenec, a leta učenja bila so bridka za Haydn-a; kajti taktirka Porpora-ova poljubovala je pogosto njegovo glavo in hrbet, — Dr. Anton Bruckner, kateri je pred kratkim obhajal svojo 70letnico, imel je strogega učitelja Simona Sechter-ja; a vstrajal je 6 let v njegovi ostri šoli. — Naj zadostujejo ti vzgledi; mnogo enakih bi se dalo navesti, kateri nam fulminantno dokazujejo resničnost besedi, katere je vglasbil P. Hugolin: „Oh, poln težav je in bridkosti — Že sam začetek učenosti.“

Le še nekaj je treba pomisliti. Učenec, ki dobro dovrši V. razred pouka na klavir, zna še bore malo, a vendar je moral že ogromno število ur pri klavirju presedeti. Recimo da se vadi vsak dan povprečno le po 4 ure, našli bomo, da je revež že nad pet tisoč ur presedel, še enkrat toliko bode treba predno dovrši VIII. razred; ko pa je tu sem dospel, odpre se mu ozka, strma pot: Gradus ad Parnassum. Vse to velja o onih, koji so prejeli od Stvarnika talent za glasbo, oni pa, kateri imajo le malo ali pa kar nič nadarjenosti, so pač res omilovanja vredni — ker ves njihov trud in napor je velikokrat do cela brezuspešen. Mlad zelo vesten duhovnik, kateri pa žal nima posluha, najel si je v semenišči učitelja, ki naj bi ga poučeval v petji; gospod je sicer jako bistre glave, in je z največjo lahkoto priučil teoriji glasbe, — a grlo ni mu hotelo ubogati, dasi se je trudil več nego tisoč ur! Le silno malo se je navadil vkljub vsemu naporu.

Površni ta pogled v „Izvestje“ nas uči, da je glasba res jako težavna studija, katere se mora oni, ki hoče res postati glasbenik, poprijeti z navdušenostjo, ki se nikdar ne ohladi, z vstrajnostjo, ki nikdar ne počiva; premagati mora natorno zložnost, nadvladati suhoparnost, ki mu nasproti veje iz mnogo mrtvih not: le potem dojde „per aspera ad astra!“

L. P.

Iz Greblina na Koroškem. — Že pred 9 leti nasvetoval je bil tam pri Vas na Kranjskem navdušen cecilijanec, naj bi se postavili po dekanijah glasbeni nadzorniki, katerim bi bila naloga, po raznih župnijah opazovati, kako da je s cerkveno glasbo ter poročati o njenem stanju. Menim, da je ostalo le pri nasvetu. Pri nas na Koroškem še enacega nasveta nihče ni stavil. Ker mi pa misel dopada, postavil sem sam sebe tacega inšpektorja, kateri rad po okolici stika, kadar slutí, da se bode v cerkvi kaj slišalo. Le žal, da so to redki slučaji, in kadar so, so le žalostni sploh in žalostni tudi zame. Dasi tudi pri Vas še niso cerkveni zbori na oni stopinji, na kateri jih cerkev želi, vendar pa nam smejo čisto biti -- vzori, ako jih primerjam z našimi. Toliko v obče. Ker sem se pa Vam predstavil kot koroškega „Kirchenmusik-Bezirksinspektorja“, naj Vam poročam (ker drugam ne morem), da olajšam svoje srce, kar sem letos čul z lastnimi ušesi. — Grebinski kloster ima vsako leto dvakrat veliki shod, 25. marcija in 15. avgusta, kojih se udeležuje mnogo ljudstva od blizu in daleč. Brž ko ne je to še navada iz onih blaženih časov, ko so beli menihi, premonstrati, tu bivali in službo božjo sijajno opravljali do l. 1786. s petjem, kakor ga zahtevajo določbe S. R. C., o čemer pa dandanes ni duha ne sluha. Oznanjenje Device Marije obhajalo se je letos tu 2. aprila. Da so topiči pokali, kakor bi bilo šlo zoper Turke, se samo razume. Ob 8. uri bila je velika peta sv. maša; pela se je Leitnerjeva št. 3, in to cela in lepo. Tantum ergo P. Ang. Hribar-ja; za ofertorij slovenska Marijina pesem iz „C. G.“ 1878 šte. 11 (to ni bilo prav! Vr.). Introitus, Graduale in Communio so se izpustili. (Tudi ne prav! Vr.) Odpevalo se je enoglasno, kar

se je veličastno slišalo. Petje je vodil č. g. F. Korman, dober pevec in več glasbenik, orglal pa g. Fr. Bernot, bivši učenec orglarske šole ljubljanske, sedaj orglavec v Možici. Pevke je bil g. Bernot svoje seboj pripeljal. Petje je bilo ljudstvu všeč in tudi jaz sem ga bil vesel; želel sem le, da bi tako ostalo, a motil sem se! — Dne 15. avgusta je bilo vse drugače. Naroda sicer ogromno število, topiči so zopet gromeli; toda v cerkvi je bilo žalostno. Mestu Kyrie pel se je „Pred Bogom“ — a le polovico kitice; mašnik zapoje Gloria, na koro se nadaljuje „Ta dar presvete maše itd.“ Credo se ni pelo. Pozneje bila je še druga peta maša po sličnem načinu. Orglavec nima najmanjšega pojma o cerkveni glasbi; pri orglah tudi njegova levica ne, kar dela desnica. Vendar pa to ni edini slučaj; večina orglavcev je taka. Ako ne poseže vmes višja cerkvena oblast z železno roko, bode kmalu razdejanje na sv. kraji pri nas kmalu vesoljno.

C. H.

Razne reči.

— Občeni zbor „cecil. društva za goriško nadškofijo“ se je vrátil v Gorici dne 22. nov. t. l. to je na praznik sv. Cecilije. Pri slovesni sv. maši v bogoslovniški kapeli so peli gg. bogoslovci prav dobro Zangl-ovo 4 glasno mašo, spremenljive pesmi pa koralno po graduale Romanum. Po sv. maši je bilo zborovanje, ki ga je otvoril s pozdravom navzočih ter vodil č. g. predsednik Jos. Bajc. Preč. g. D. Alpi je predlagal, da se društvo razcepi na dva oddelka, slovenski in italijanski, ali pa da se odloči Italijanom polovico sedežev v odboru, ker želi tudi v Furlaniji večje uneme za cerkveno glasbo. Po dolgem razgovoru sprejelo se je, da društvo ostane eno kot doslej z enim predsednikom, ako mogoče enkrat Slovincem, drugokrat Italijanom. Društvo naj bode sicer razdeljeno v slovenski in italijanski oddelek z lastnim načelnikom, tajnikom, blagajnikom, dvema odbor-nikoma ter lastno blagajnico. Tudi se bodeta oba odbora shajala in menila o vzajemnosti društva in njega sredstvih. — Potem je govoril č. g. župnik J. Kokošar o vspehih go-riškega društva ter budil k vstrajnosti in delovanju. Da je dobro govoril, pričalo je koncem govora ploskanje. Precej v istem smislu govoril je italijanski č. g. dekan A. Zanetti, pozivljajoč italijanske cecilijance na delo. Č. g. tajnik J. Rojčec je poročal o delovanju odbora, spominjal se rajnih in povedal, da ima društvo za tisk pripravljeno „pevsko šolo“, katero je spisal g. Kokošar.

— Dne 8. decembra obhajal je pevski zbor frančiškanske cerkve v Ljubljani poleg praznika neomadežanega spočetja Device Marije tudi 300 letnico Pa-lestrinine smrti s tem, da je pel njegovo Missa Papae Marcelli; in to izborno. Glasov (deških in moških) bilo je 28. Vodil jih je vrli kapelnik, čast. gosp. P. Hugolin Sattner, kateri je pri ti priliki zopet sijajno pokazal, kaj zamore marljivost, znanje in ljubezen do svete stvari celo v kratkem času iz mladega in novega pevskega materiala učiniti. Vemo, da g. kapelnik noče javne pohvale; a ne moremo si kaj, da bi je tu ne izrekli.

— Č. g. dekan Henrik Fid. Müller, znani skladatelj duhovnih pevskih iger, imenovan je kanonikom v Fuldi.

— G. Jan. Ev. Habert, orglavec v Gmunden-u imenovan je vitezom reda sv. Gregorija, kakor papeževo pismo pravi „radi njegovih glasbenih del, s kojima je nasledujoč velikega mojstra Palestrino cerkveno petje obogatil na občudovanja vredni način.“ — Čast, komur čast!

Oglasnik.

Triindvajset cerkvenih napevov za moški zbor (4 mašne, 10 Marijinih, 7 obhajilnih in 2 Tantum ergo.) Zložil Ign. Hladnik, op. 21. Cena partituri 80 kr. Tisk in založba R. Miličeve tiskarne. Skladatelj je v deželi dovolj znan in ima že svoje prijatelje med cerkvenimi zbori, ki radi posežejo po njegovih skladbah, naj jih mi pohvalimo ali pa grajamo. Danes pa nočemo starejšemu skladatelju (op. 21!) zopet in zopet isto očitati, n. pr. razpisovati se o modulaciji (glej št. 3. (!) in dr.), o rabi kvartseks-akorda (št. 2.), o poskočnih ritmih (6, 10 itd.), o vedno istih zastarelih frazah, osminskih notah (1, 2, 4, 7, 11, 17, 20 itd.). Ob kratkem le izrečemo željo, naj bi g. skladatelj sam

vse dobro, resno uvažal in premislil; mi mu odkritosrčno povemo resnico, katero priznava ves glasheni svet. Rajše končno sežemo po skladbah istega skladatelja, v katerih ima priliko, tematično razvijati fantazijo; ondi je na svojem mestu, ker se ravna po strogih naukih. Pri malih skladbah pa pogrešamo večkrat primerne oblike in pravega duha: — tukaj je treba konjička malo brzdati. Na str. 16. naj stoji v 2. taktu kot 3. nota v tenoru „d“! V št. 14. v 9. taktu tenoru treba dati „a“ namestu „f“. V št. 22. naj poje II. tenor 3. noto „h“ zaradi oktave!

Listnica vredništva prilog.

G. anonimu X. Zakaj bi branili drugim kritikom imeti svoje nazore? Tudi mi se čudimo kritiki g. D. F. v „Slovencu“; pa dopisa z antikritiko gotovo ne sprejme naše vredništvo, zlasti anonimnega ne. — Mnogim čč. gg. vprašalcem: Maše „s. Caeciliae“ od A. F. se dobi še malo partitur, glasov pa je mnogo na razpolaganje.

Vabilo na naročbo

Z novim letom 1895 prične „Cerkveni Glasbenik“ svoj 18. tečaj. Brez samoprecenjanja smemo reči, da je bil doslej navzlic mnogim zaprekam vedno zvest svojemu načelu, pospeševati one napore na polji cerkvene glasbe, katere najvišje cerkvene oblasti smatrajo prave. Kardelce za sveto stvar vnetih in delujočih mož stopilo je v krog sotrudnikov „Cerkv. Glasbenika“; njim gre prva in najpristronejša zahvala. V drugi vrsti jo izrečemo čč. gg. naročnikom, katerih si pač želimo večje število, da pridemo na trdna tla. Bilo je sicer preteklo leto nekoliko boljše, nego prejšnja; a vendar so troški še presežali doneske; truda za razpošiljatev niti ne računimo. Prosimo torej prijatelje in čitatelje našega lista, naj mu zvesti ostanejo tudi v prihodnje, naj ga podpirajo z dopisi in mu pridobijo novih plačujočih naročnikov. Kakor je naša sv. Cerkev vesoljnega značaja, tako naj bi se tudi katoliška cerkvena glasba v smislu sv. Cerkve povsod gojila, kjer se Bogu na čast obhaja daritev sv. maše. Kar se vredništva tiče, bode tudi v prihodnje po vsi moči skrbelo, s tehtno in bogato vsebino dobro stvar pospeševati Bogu v čast ter v dušni blagor vernikov.

„Cerkv. Glasbenik“ bode tudi v prihodnje izhajal po enkrat na mesec in po sedanjí ceni, ki je natisnjena na čelu vsakega lista. — Dopise in naročnino blagovolite pošiljati

vredništvu in upravnistvu,
Poljske ulice št. 10.

Današnjemu listu pridana je 12. šte. prilog.

Odgovorni vrednik lista **Janez Gnjezda**. — Odgovorni vrednik glash. priloge **Anton Foerster**.
Zalaga Cecilijino društvo. — Tiska R. Milic.